

Nr 585.

Av herr **Dahlgren m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 273, med förslag till lag om semester.

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 273, angående ny semesterlag skall enligt § 4 hemarbetare och andra arbetstagare, över vilkas arbete det icke kan anses tillkomma arbetsgivare att vaka, endast tillförsäkras rätt till semesterlön. De ha däremot inte den i lagen grundade rätten att erhålla semesterledighet vilken gäller för andra arbetstagare. Motivet för denna undantagsställning synes vara den oriktiga föreställningen att sådana arbetare själva kunna reglera sin arbetstid, så att de kunna skaffa sig erforderlig rekreation. Då vi veta, att i synnerhet hemarbetare i regel äro dåligt betalda jämfört med dem som ha fasta arbetsplatser och därför ofta tvingas till längre arbetsdag, är det enligt vår mening sakligt befogat att även semesterledigheten i lagen tillförsäkras de i § 4 avsedda arbetargrupperna.

I lagförslagets 12:e § andra stycket äro vissa arbetargrupper i särställning beträffande rätten till att åtnjuta en sammanhängande semester av över 6 dagar. Denna särställning för dessa arbetargrupper är dels med hänsyn till arbetsgivarnas rätt att bestämma tidpunkten för semesterledigheten opåkallad, dels stridande mot semesterlagstiftningens allmänna syfte, som ju är att tillförsäkra arbetstagarna en för rekreation någorlunda rimlig sammanhängande tid.

Den i sista stycket av § 20 medtagna bestämmelsen att semesterersättning icke skall utgå, när anställning upphör till följd av arbetstagares död, står i uppenbar strid med det förhållandet att semesterersättning är en löneförmån, upparbetad av arbetstagaren och av företagaren inräknad i dennes omkostnadsberäkningar.

Semestern har allmänt erkänts vara nödvändig som rekreation och värderats som en ur folkhälsosynpunkt värdefull reform. Men för att vilan från arbetet skall kunna åtnjutas med avsedd effekt måste de av lagen givna ekonomiska betingelserna härför konsekvent skyddas. Detta blir inte fallet därest semesterlön kan tagas i mät för gäld.

Under hänvisning till vad som anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta
att § 4, § 12 andra stycket och § 20 sista stycket i Kungl. Maj:ts förslag till lag om semester måtte utgå, samt
att följande bestämmelse infördes i § 22: »Semesterersättning må ej för gäld tagas i mät.»

Stockholm den 2 maj 1945.

Gunnar Dahlgren.

Set Persson.

Gunnar Adolfsson.